

מנהלי 'הבית היהודי':

"החיילים אמרו לנו 70 יום היינו בעזה, וחלמנו רק על דבר אחד"

אחרי שניהלו את 'הבית היהודי' בצפון הודו, החליטו שגיב שריקי ואשתו להגיע לאזור הדרום ולהקים 'בית יהודי' בעוטף עזה. אלפי חיילים כבר ביקרו אצלם, והם לא נחים לרגע

• מיכל אריאלי
• ג'י טבת התשפ"ד | 08:20 | 15.12.23

חיילים שיוצאים מעזה אחרי 70 ימי לחימה, חיילים שעומדים להיכנס לעזה, לוחמים שמבצעים את שירותם הצבאי ביישובי העוטף, ועוד הרבה אזרחים שבאים לחזק ולתמוך בימים טרופים אלו – כל אלו מתקבצים לחבורה אחת כשהם מגיעים ל'בית היהודי' של החיילים' שבעוטף עזה.

הם יושבים סביב שולחנות ערוכים, באווירה חמה ומלכדת, נהנים מאוכל טוב, מהרצאות וממופעים שונים, וגם מהזדמנות לשוחח ולמצוא אוזן קשבת עימה יוכלו לחלוק את חוויותיהם מהתקופה הלא פשוטה שהם עוברים. בינות לכולם מסתובבים שגיב שריקי ואשתו תמר, מנסים לדאוג לאווירה הטובה ביותר. הם יודעים שזו השליחות שלהם בימים טרופים אלו, זו ההזדמנות להכיר טובה לחיילים שמוסרים את נפשם למעננו, וגם להיות איתם ברגעים שבהם הלב נפתח והם מחפשים תשובות לשאלות.

מהודו לעוטף עזה

אם הייתם שואלים את בני הזוג שריקי לפני כשלושה חודשים מהן תוכניותיהם לזמן הקרוב, נראה שמגורים בדרום הארץ היו נראים להם כמו הדבר הרחוק ביותר מהמציאות. "בשנה שעברה התגוררנו בצפון הודו וניהלנו שם את 'הבית היהודי'", מסביר שגיב. "הרגשנו שזו זכות גדולה, שכן שנינו יוצאי הודו, תרמילאים לשעבר. אשתי באה מבית דתי ואני חוזר בתשובה. ההיכרות הראשונה שלנו הייתה בהודו, והבית היהודי היה בהחלט אבן דרך משמעותית בחיינו. כשהוצע לנו לחזור לשם כדי לנהל את המקום, ידענו מיד שניקח על עצמנו את התפקיד, וזכינו לחוויה מאוד מיוחדת ומרוממת. נפגשנו שם עם חברות של מטיילים, ראינו מקרוב כמה שהיהדות נחוצה להם דווקא במקומות כאלו ושהם ממש מחפשים אותה".

שגיב מציין שהבית היהודי בהודו פתוח בהתאם לעונות השנה, כאשר בקיץ הוא פעיל בצפון הודו, ואילו בחורף – בדרומה. "אחרי שחזרנו מהפעילות שלנו בקיץ, ביקש ממנו הרב רפאל כ"ץ, מנהל ארגון 'רוח אחרת' - המנהל את הבית היהודי, להגיע לשליחות נוספת - לבית בדרום הודו, והחלטנו להיענות להצעה".

אלא שכמו אצל כל אזרחי ישראל, גם אצל משפחת שריקי השתנו כל התוכניות עם פרוץ המלחמה. "התברר לנו שרבים מאוד מהתרמילאים בהודו חוזרים לארץ אחרי שקיבלו צו 8, או מתוך תחושת שייכות לישראל ורצון להתאחד עם המשפחה", מסביר שגיב, "התלבטנו עם הרב רפאל אם נכון לטוס להודו, והגענו למסקנה שדווקא אם נישאר בארץ נוכל לעבוד ולפעול לא פחות, מתוך רצון לתת חיזוק אמיתי בכל אזור הדרום - בגשמיות וגם ברוחניות".

לדבריו של שגיב, כשהם ביטלו את הטיסה להודו, הם טרם ידעו איך בדיוק יפעלו בארץ, אבל היה ברור להם שהצעד הראשון שלהם יהיה בהגעה לאזור עוטף עזה. "מכיוון שההורים שלי מתגוררים באחד המושבים בדרום, החלטנו דבר ראשון לנסוע אליהם, ומיד כשהגענו התחלנו בפעילות ושוחחנו עם רבים מהחיילים שפגשנו באזור. שוב ושוב שמענו על מושב תקומה ששוכן סמוך לעוטף, והתברר שהוא ציר מרכזי עבור כל החיילים שבאים למקום. הבנו ששם צריכים להקים את 'הבית היהודי'".

כשהם ניסו לבדוק אם יש מקום מתאים לשם כך במושב, הם הכירו לראשונה את משפחת קוך שהעניקה להם שטח גדול עבור הפעילות, ועליו הם הקימו אוהל ענק בו שוכן 'הבית היהודי בדרום'.

ומה אתם מציעים שם?

"באוהל שלנו, שאגב מבודד לגמרי מגשמים ורוחות, יש פעילות שנפתחת בכל יום בשעות הצהריים ונמשכת עד שעות הלילה המאוחרות. מידי ערב אנו מגישים ארוחות של בשרים על האש, סלטים ותוספות, ולעתים גם ארוחות בשריות של אוכל ביתי שמכינות [נשים](#) מהאזור. הכל מוגש באופן אסטטי וברמה גבוהה מאוד. בנוסף, אנו דואגים להביא רבנים ואומנים מסוגים שונים, וגם אנחנו בעצמנו מוסרים הרצאות ויושבים עם החיילים עד השעות הקטנות של הלילה כדי לשמוע את סיפוריהם, לחזק וליצור אווירה טובה. אישית, זה כל כך מזכיר לי את הפעילות שהייתה לנו בהודו, כי מסתבר שדווקא כשאדם נמצא במצב של חוסר שגרה וחוסר וודאות הלב נפתח, ויש בו הרבה נכונות לשתף ולשמוע".

מחזקים את הרוח

על מנת שיוכלו לנהל את הפעילות ביתר קלות, עברו שגיב ותמר לאחרונה להתגורר במושב ברוש הסמוך. "אני חושב שאנחנו בין היחידים במדינה שעוברים דירה בדיוק בימים אלו לאזור הדרום", הוא מציין בחיך. "כמובן שאנו נאלצים ללמוד להתמודד עם שגרת חיים של 'צבע אדום' ואזעקות, אבל זה חלק מהפעילות שלנו ואנו מודעים לכך. אנחנו כל הזמן במחשבה קדימה, עסוקים בתכנון המקום ובהבאת עוד ועוד פעילויות, כי גולת הכותרת שלנו היא לא האוכל המושקע והמקום הנוח. נכון שגם זה חשוב, אך אלו דברים שיש גם ארגונים אחרים ומתנדבים שיכולים לדאוג להם. אנחנו מתמקדים ברוח, כי זוהי התכלית שלנו, וכשאני פוגש חיילים שיוצאים מכאן עם רוח חזקה יותר, כשהם מאמינים ושמחים יותר – זוהי המטרה. כמובן שאם הם גם יוצאים שבעים יותר, אז בכלל הרווחנו מכל הבחינות", הוא מוסיף.

את התגובות החמות הם שומעים מהחיילים עצמם. "השבוע יצאו אלינו חיילים וסיפרו לנו שהם כמעט 70 ימים מחוץ לבית, בשעות הבוקר הכינו אותם לכך שהם עומדים לצאת

מעזה, ומאז אותו רגע הם רק דמיינו את עצמם יושבים באוהל של הבית היהודי, נחים, אוכלים ושרים. חיילים אחרים שיתפו אותנו בכך שהם 'מרגישים כמו בחופשה בצימר', וזו בדיוק המטרה שלנו – לתת להם להתנתק מכל מה שהם עוברים. שלפחות במשך כמה שעות הם לא ירגישו בתוך עזה או בעוטף אלא יתאווררו מעט".

מדובר בלוחמים שעברו בתוך עזה התמודדויות לא קלות. הם מדברים על כך?

"יש שמדברים ויש ששותקים. כל אחד עם התגובה שלו. אנחנו לא מתעלמים מהנושא, אבל משתדלים לדעת מה לומר ואיך להגיב, כדי להוציא אותם מחוזקים יותר, עם רוח איתנה, אמונה, שמחה וכוח. אנחנו לא רוצים להחליש או לדכא אותם חלילה".

ממשיכים גם בהודו

ומה קורה בינתיים בבית היהודי בהודו? בשיחה עם הרב רפאל כ"ץ, המנהל של ארגון 'רוח אחרת', הוא מציין שהבית בדרום הודו עומד על תילו ואף מחזק את פעילותו בימים אלו. "נכון אמנם שאין את אותה כמות ישראלים כמו שאנו מכירים, אך עדיין יש כאלו שמבקרים בו, ודווקא בשל המצב בארץ הם מרגישים שזהו המקום בו יוכלו באמת לקבל עוגן משמעותי ויד מחבקת. זו עונה לא פשוטה מבחינת מזג אוויר, וגם פחות מתאים להסתובב שם כיחידים, אז הם מתכנסים בבית היהודי, מתחברים זה לזה, וגם מתחברים לנשמה הפנימית ולבורא עולם".

הרב כץ מדגיש כי גם בארץ ממשיכה פעילות 'הבית היהודי' לתפוס תאוצה, כאשר בין היתר יוזם הארגון מפגשים ל'בוגרי הבית היהודי' – כאלו שבעבר נפגשו בהודו, וכעת מעוניינים לייצר המשכיות. "התלבטנו אם נכון ליזום מפגשים בכזו תקופה, אך משיחות עם הבוגרים שלנו הבנו שדווקא כעת הם מעוניינים ומחפשים דרכים לחיזוק", הוא מסביר.

"גם בבית היהודי בעוטף אנו פוגשים הרבה מהבוגרים שלנו שכעת משרתים במילואים, אנחנו מרגישים את המשכיות, ומבינים את הזכות הגדולה שלנו להיות שם בשבילם. זה גם המקום להודות למשפחת קוך, בעלי השטח שאפשרו לנו בנדיבות ליבם להקים עליו את הפעילות שלנו ומסייעים לנו בכל דבר ועניין. הלוואי שבזכות האהבה והקרבה הגדולה שיש בעם שלנו, נזכה בקרוב לניסים גלויים ממש, כפי שכולנו מתפללים ומייחלים".

